

Gunnar Elstad:

Vi er kalt til å tjene.

Utlagt på www.sjelesorgogveiledning.no

Gud har frelst oss ved tro, av bare nåde. Vi skal overhodet ikke prøve å gjøre gode gjerninger for å fortjene frelse og evig liv.

Derimot skal vi gjøre gode gjerninger fordi vår neste trenger dem. Gud vil velsigne vår neste og gi ham noe godt *gjennom oss*. Dersom vi ikke gjør gode gjerninger, snyter vi vår neste for det gode Gud vil gi ham.

Det er ingen tilfeldighet at det står så mye om kjærlighet i Bibelen. Mangel på kjærlighet er årsaken til mye smerte og mange psykiske problemer.

Den kjærligheten Bibelen beskriver, kalles "agape". Den er:

- handling mer enn følelse. Den gir seg uttrykk i ord og gjerninger.
- villighet til å ofre seg, og gjøre noe uten tanke på å få noe igjen for det
- villighet til å gi også til den som ikke fortjener den.

Det var denne kjærligheten Jesus elsket oss med. Det er denne kjærligheten han vil vi skal gi videre til andre.

Gud har både skapt oss og frelst oss til å tjene slik at vår neste får det godt - både åndelig og menneskelig. Vi skal leve slik at vår neste er glad for at vi er til.

"Bibelsk oppslagsbok" sier om ordet "Tjene, tjener": "Å ha en tjeneste betyr i NT å ha en Herre som en tar imot befalinger av. Den talemåten som vi gjerne bruker, *å tjene en sak, tjene en idé*, er fremmed for NT. Den som tjener en idé, bestemmer selv midlene og måten å arbeide for den. Dette er ikke en tjeneste, det er eget valg. Det er ikke å stå til disposisjon for en annen, det er å forherlige seg selv".

Vi må stadig minne hverandre om at det er mennesker vi skal tjene - ikke en sak.

I artikkelen "Jesus kom for å tjene", var vi inne på at det bare er når en vet at en selv *er* noe og har verdi, at en makter å tjene andre. I dag blir det et poeng at når vi tjener andre, hjelper vi dem til å føle at de er noe og har verdi.

Det kan jammen trenge. Mennesker som har fått lite eller ingen kjærlighet og som nesten aldri har opplevd at noen har brydd seg, får det vondt, de får lav selvfølelse, og de får ofte psykiske problemer.

Det er noe som er galt med en menighet som først og fremst signaliserer "Kom til oss slik at vi kan få deg på medlemslisten, gjøre krav på din tid og dine krefter og samle inn dine penger".

En menighet skulle være et sted der nye blir møtt med "Hva kan jeg gjøre for deg? Kan jeg tjene deg på noen måte?"

Tenk hvilken verdi Jesus gav oss da han døde for oss? Og nå ønsker han at vi skal se på andre som så verdifulle at vi er villig til å tjene dem og enda dø for dem (1 Joh 3,16).

Når Bibelen forkynner at vi er tjenere, bruker den ofte et ord som er så radikalt at de fleste bibeloversettere rygger tilbake for å bruke det. Ordet er: "slave" eller "trell". Det innebærer at jeg har en Herre som eier meg med hud og hår og har full rett til å bestemme over meg.

En slave har ingen rettigheter. Dersom du kommer til Gud med krav, blir du fattig.

Men han som er din Herre og selv var en tjener inntil døden, ønsker også å gi deg noe av bare nåde. Den som satser på nåden, blir rik.

Alle kristne er kalt til å tjene. "Han døde for alle", sier Paulus, "for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og sto opp for dem" (2 Kor 5,15).

Det høres så fromt og fint ut å si at vi ønsker å bli brukt av Gud.

Da blir vi litt mer betenkt når Paulus ikke bare snakker om å bli brukt, men å bli "brukt opp". "Jeg vil gjerne bruke alt, ja, selv bli brukt opp for deres skyld" sier han i 2 Kor 12,15.

Det sier ikke så lite både om hans forhold til sin Herre og forholdet til de menneskene han var satt til å tjene.

Tjenesten er ikke en fritidsbeskjeftigelse du holder på med så lenge du har lyst og interesse og ikke har fått tilbud om noe mer spennende. Du er kristen på heltid. Du er både skapt til og frelst til å være Guds tjener blant menneskene.

Men tilbake til det at det er mennesker vi skal tjene.

Det ble engang foretatt en rundspørring blant personalet på et sykehus. Et av spørsmålene var hvem en anså for å være den viktigste personen på sykehuset.

Det fortelles at ingen foreslo pasienten, til tross for at det nettopp er pasientene som er årsaken til at vi har sykehus.

I all vår traveltid glemmer vi lett at kristent arbeid ikke først og fremst er komitémøter og aktiviteter, men å nå enkeltmennesker - med varme, omsorg, kjærlighet, gode gjerninger og evangeliet. En tettekreven 7. sans er ingen garanti for at vi er tjenere slik Bibelen sier vi skal være det.

En eldre, erfaren sykepleier fikk en dag høre at en ung gymnasiast hadde planer om å studere teologi og siden gå inn i en heltidstjeneste i kristent arbeid.

Først ble hun ganske stille. Så stilte hun et spørsmål han aldri senere har glemt: "Er du glad i mennesker?"

"Jeg har ingen som ham, ingen som så oppriktig kan ha omsorg for dere. Alle de andre tenker bare på sitt eget, ikke på Jesu Kristi sak" (Fil 2,20). Sa Paulus om sin medarbeider Timoteus. Det er skremmende at det er så få som ikke bare tenker på sitt eget.

Det er sant at du har en uendelig verdi for Gud og at du i høyeste grad *er* noe i hans øyne. Men samtidig er du fortsatt et ufullkomment menneske og en skitten synder. Og spørsmålet blir da om du kan tjene så lenge du er en skitten synder.

Svaret på det spørsmålet er "ja".

Gud vet at du er en synder, men han vil tilgi deg og legge over deg en skinnende hvit høytidsdrakt - så fullkomment ren at du kan stå for Guds trone i den uten at han finner feil på deg. Med den drakten på, er du ikledd Jesus Kristus selv.

Denne drakten er ditt arbeidsantrekk.

Vanligvis er en hvit drakt heller upraktisk som arbeidsantrekk, men i denne sammenheng er den uunnværlig.

Tjenesten din går nemlig for en stor del ut på å demonstrere denne drakten for andre og fortelle dem hvor de kan få maken. Du er rett og slett reisende i klær.

Synes du at du er uverdigg, har du helt rett. Du er det.

Men får Jesus vasket deg og kledd deg opp, kan du tjene med frimodighet. Da er frimodigheten din i drakten. Se ikke hva som er under drakten. Der er det fremdeles en synder, og ham eller henne er ikke til å få noe særlig frimodighet av. Men drakten, som er Jesus selv, gir deg alt du trenger av frimodighet.

"Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største", sa Paulus.

Legg merke til fortsettelsen: "Men når jeg fikk barmhjertighet, var det for at Jesus Kristus først skulle vise hele sin tålmodighet på meg, til et forbilde for dem som senere skulle komme til tro på ham og få evig liv" (1 Tim 1,15-16).

Gud hadde demonstrert sin nåde ved å frelse en kristendomsforfølger. Når folk så at Gud kunne frelse en så stor synder, skjønte de at det var håp for dem også.